

A/A: 573730
Εντυπο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Ημ/νία: 11/05/2000
Σελίδα: 34,35
Κατηγορία: Κριτική

Μια περιήγηση στο νεοελληνικό θέατρο

Της ΣΩΤΗΡΙΑΣ **MATZIPH**

Ανάμεσα σε ηλικιωμένες κωμωδίες, θεατρικές προσαρμογές πεζογραφημάτων και καινούργιο ελληνικό έργο, διαλέξαμε φυσικά το τελευταίο, κινούμενοι από την περιέργεια τι δονεί αυτόν τον καιρό τον Έλληνα, τον γράφοντα θέατρο. Στα πρωτοεμφανιζόμενα έργα που θα παρουσιάσουμε συμπεριλαμβάνεται και η σχεδόν 50χρονη «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο», σαν πέραςμα θεατρικής και χρονολογικής «μετεμψύχωσης». Πρόβλημα χώρου δεν επιτρέπει να αναφερθούμε και στην ποιητική Ιουλιέτα των Μάκιντος του πρόωρα χαμένου Στέλιου Λύτρα στο Θέατρο Σημείο, στο ευφρόσυνο περίπλοκο Πρόβλημα του Κώστα του Βασίλη Ραΐση στο Πολύτεχνο, σε επανάληψη μετά την πρώτη εμφάνισή του στη Στοά το '96, στην κωμωδία του Γιώργου Χατζιδάκη Προικοθήρας επί θύρας, όπως και στα ευάριθμα νέα ονόματα στην οικογένεια των νεοελλήνων θεατρογράφων.

Το Στεφάνι του Γιάννη Κοντραφούρη, οι DESPERADOS του Γιώργου Ηλιόπουλου, η Λίστα γάμου του Διονύση Χαριτόπουλου, το Σκωτσέζικο ντους της Χρύσας Σπηλιώτη και το Γεύμα της Λείας Βιτάλη, δεν συνιστούν κάποια εικόνα κοινού πορβληματισμού, ή έστω συγγενευουσών ανησυχιών. Αντίθετα, είναι πέντε ανομοιογενή δείγματα θεατρικής γραφής και ιδιοσυγκρασίας, το καθένα με έναν αέρα νεοελληνικού παρόντος. Ακόμη και η παράδοση άυλη κόρη του «Στεφανιού». Μια γυναίκα στην πόλη, ετούτη, παραδίπλα νεαροί πτυχιούχοι, μια ανδροπαρέα, η ζωή στα θεατρικά παρασκήνια, μερικοί εγχώριοι γιάπηδες, είναι τα θέματα των έργων αυτών, αναφορές σε μια οικεία πραγματικότητα. Άλλες γάργαρα διασκεδαστικές, άλλες πιο σύνθετης φιλοπαιγμοσύνης, κάποιες που βάζουν σε σκέψεις και άλλες που καίνε σαν κακοφορμισμένα σπυριά.

Η Λίστα γάμου του Διονύση Χαριτόπουλου στο Θέατρο Αμιράλ δεν είναι καμιά βαθιά βουτιά σε κάποιο από τα προβλήματα που κλωνίζουν τον ύπνο μας. Ούτε έχει αυτή την πρόθεση. Πιάνει ένα καθημερινό θέμα άνευ ηλικίας με γαργαλιστικές κωμωδιογραφικές δυνατότητες και το αναπτύσσει μέσα στην περιορισμένα έκταση της φύσης του, χωρίς εκσυγχρονιστικές ή αισθητικές ανησυχίες. Χωρίς ανησυχίες γενικά, πέραν αυτής του καλού καλαμποριού.

Η εργένικη γκαρσονιέρα του πτυχιούχου-φαρά Τάκη Χρυσικάκου έχει γίνει το άντρο της ακολασίας πέντε φίλων. Γκόμενες, ποδόσφαιρο, τράπουλα, είναι τα βασικά θέματα της σκανδαλιάρας ανδροπαρέας, την οποία περισσότερο ενθουσιάζει η κοπάνα από το γυναικείο έλεγχο, παρά η ίδια η «ακολασία». Σε αυτή την ιερή λέσχη «men only» με το κρεβάτι-καναπέ σε κεντρική θέση (σκηνικά Τότα Πρίτσα), μπαινοβγαίνουν λαχανιασμένοι οι επίδοξοι χρήστες του. Ο παντρεμένος σε μόνιμη απόδραση από την ασύστολα κερατωμένη συμβία του (Δημήτρης Καμπερίδης), ο τσιγκούνης ζωντοχήρος, υπεράνω του μάταιου ερωτομανούς τούτου κόσμου, με το μάτι στο ξένο ψυγείο για καμιά αρπαχτή (Δημήτρης Παλαιοχωρίτης), ο τζέντλεμαν της παρέας και πολύ σνομπ για γυμναστικές της κλίνης (Γιώργος Κοτανίδης), μια σβέλτη μπερμπάντικη εκδοχή του Πίτερ Λόρε (Χρήστος Βαλαβανίδης) και ένας εκπληκτικής χάρης Τάκης Χρυσικάκος, ένας Λιγνός με ζεστές χαμογελαστές γκριμάτσες. Η βραδιά είναι δική του, όπως και η γκόμενα (Τζένη Μπότση). Η «φεράρι με τα λίγα χιλιόμετρα», που του κλέβει την

καριδά βάζοντας ταφόπλακα στο ένδοξο ανδρικό καταφύγιο.

Το κείμενο είχε την τύχη μιας σφριγηλής σκηνοθεσίας (Γιώργος Κιμούλης), μιας διεγερτικής μουσικής επένδυσης (Χ. Βαλαβανίδης) και πέντε πολύ γοητευτικών ερμηνειών. Το ίδιο δεν εκπλήσσει, δεν αποκαλύπτει, δεν ξεπερνά το επίπεδο της αγαθής απεικόνισης μιας αγαθής πτυχής της ανδρικής καθημερινότητας και δεν αποφεύγει εντελώς - ενώ θα μπορούσε - την παγίδα του εύκολου αστεϊσμού και των αντιπαθητικών «κοιλιών». Ομως έχει μια γλώσσα γελαστή, μια αδρή οξυδερκή ματιά που παραπέμπει στα «Μαύρα αυγά» του '94, το πρώτο θεατρικό του συγγραφέα, και οι πνευματώδεις ατάκες του είναι αρκετά πρωτότυπες για να μείνουμε με την εντύπωση μιας όμορφης «αντρίκειας» ψυχαγωγίας.

Στο Μεταξουργείο...

Μετά το «Αμιράλ», η παράσταση του Αττις μοιάζει με μυσταγωγία. Εικόνα άψογης αισθητικής, φιγούρες ακίνητες, τοποθετημένες σαν γλυπτά στο ιδιάζον μαύρο κουτί με το λευκό φόντο, που είναι η σκηνή του «Αττις». Ένας αμίλητος νέος άνδρας (Θεοφάνης Μαντζώρος), μια κωφάλαλη (;) γυναίκα με κομπινεζόν (Κωνσταντίνα Τακάλου), ένας αφηγητής (Τάσος Δήμας). Ο μόνος που μιλά όμως τόσο εξεζητημένα, που μετά βίας τον καταλαβαίνουμε. Το μυαλό μας πηγαίνει στο μουγγό αγγελιαφόρο στις Καρέκλες του Ιονέσκο. Κάπου ένα στεφάνι με πέπλο μοιάζει να αιωρείται ενώ είναι αφημένο καταγής. Όπως τα νυφιάτικα στεφάνια στις ταινίες του Κουστουρίτσα. Εδώ σταματάνε οι μαγικοί συνειρμοί.

Το παραγλωσσικό θέατρο του Θόδωρου Τερζόπουλου εγείρει τον τελευταίο καιρό την απορία: προς τι; Αυτό που το 1989, στο Κουαρτέτο του Χάινερ Μίλερ π.χ. έκανε αίσθηση ως μια θεαματική ανατροπή των συνηθειών της θεατρικής εμπειρίας για ηθοποιούς και θεατές, φαντάζει σήμερα στείρα ανακύκλωση μιας αφυδατωμένης τελετουργίας. Χρόνια τώρα τα πρόσωπα που σπαρταρούν, αγκομαχούν σαν έγκλειστοι κάποιου «πλανητικού» κρατητήριου. Το μυστηριώδες παράπτωμά τους δεν επιδέχεται ποτέ κάθαρση. Κορμιά μανιακά, λόγος και κίνηση στο ρυθμό της παλιάς ατμομηχανής - είτε ερμηνεύοντας Μπρεχτ, Μίλερ, Λόρκα, είτε Αισχύλο, Σοφοκλή και Ευριπίδη.

Σίγουρα για τον τελειομανή Τερζόπουλο τα συστατικά της αμετακίνητης θεατρικής του γλώσσας σημαίνουν κάτι. Ομως αυτό δε φτάνει (πια) μέχρι εμάς. Και σαν μέσο άσκησης για ηθοποιούς πιθανόν να έχει αγγίξει το όριά του. Το συγγενικής αισθητικής (όχι φιλοσοφίας) θέατρο του Μπομπ Ουίλσον «πείθει» και δείχνει να ανανεώνεται γιατί η αυστηρή ενδοστρέφειά του εκτός από χάρη περιέχει και αυτοειρωνεία, ίδιον σοφίας. Κάτι που λείπει παντελώς από το θέατρο του «Αττις».

Η ελληνική γραφή του Γιάννη Κοντραφούρη δεν χρειάζεται τον όγκο ενός ακραίου στιλιζαρίσματος στη σκηνή. Αντίθετα, του ταιριάζει απλότητα για να αποκτήσει σάρκα η εικόνα μιας γυναίκας που υπάρχει μόνο στα κουρέλια των σκέψεών της. Για ν' ακουστεί η ομορφιά φράσεων όπως «η νύχτα, αλλ' εκείνη δεν είχε ξεριζωθεί ακόμη από το σούρουπο», ή «το 'χε σκάσει για πάντα τόσο πολύ που δεν το θυμόταν πια» ή για να σωθούν από τη θολότητα φράσεις πιο κατασκευασμένες.

Σαν ανάγνωση, το κείμενο, γιατί είπαμε, σαν ακουστικός λόγος σχεδόν δεν υπάρχει, έχει τη γοητεία μιας «κυβιστικής» ομιλίας, διαθλασμένης, αυτιστικής. Και τη μελαγχολία της αγιάτρευτης προσμονής. Ζωή που γέρασε χωρίς να προλάβει να ξεκουραστεί. Γύρω από το Κορίτσι ένα απούλητο οικόπεδο, η θάλασσα, η βουνοσειρά στο βάθος, γύρω απ' τη Γυναίκα αργότερα, η σαρκοβόρα πόλη, ο άνδρας που ήρθε κι έφυγε, η μοναξιά, ο φόβος. Και μετά ο θάνατος, ίσως...

Η παράσταση των DESPERADOS του Γιώργου Ηλιόπουλου στο Θέατρο Μεταξουργείο σαλπάρει με δυνατή ροκ μουσική και ένα λόγο τόσο σύγχρονο και

δυνατό που μας αφήνει κατάπληκτους, δεδομένου ότι πρόκειται για το πρώτο θεατρικό ενός νέου ηθοποιού.

Ολο το έργο είναι μια νύχτα σ' ένα πάρτι φρέσκων πτυχιούχων. Σ' ένα ακατάστατο καθιστικό (σκηνικά Μαρία Κονομή), γεμάτο υπολείμματα πλαστικού πολιτισμού (πλαστικά πιατικά, φάστφουντ), τέσσερις άνδρες και τρεις γυναίκες γιορτάζουν την αποφοίτησή τους. Οι διάλογοί τους διασχίζουν τον αέρα σαν σφαίρες. Ταχύτατοι, έξυπνοι, καυστικοί, σκιαγραφούν μια γενιά ανθρώπων στο κατώφλι της αληθινής ζωής. Καριέρα, χρήμα, κατανάλωση, αλλά και τα συνεχώς επανερχόμενα ρήματα «προσπαθώ», «αντιστέκομαι». Οι μεγαλύτεροι ακούμε τι δονεί τους άγνωστους μας νέους. Τι προβληματίζει αυτό το κομμάτι της μέλλουσας Ελλάδας. Οι νεότεροι αναγνωρίζουν τη γλώσσα τους, τους ανθρώπους τους, τα προβλήματά τους. Ηδη το κατάμεστο με νέο κόσμο φουαγέ μαρτυρούσε τη ζωντάνια αυτής της αμφίδρομης θεατρικής συνάντησης. Στο ελληνικό θέατρο σπάνια αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας στη φλέγουσα διάσταση του εδώ και τώρα, και οι νέοι σχεδόν ποτέ.

Εφτά στρογγυλοί και ετερόκλητοι χαρακτήρες ευοδώθηκαν σε εφτά έξοχες ερμηνείες. Η στρουμπουλή αειπαρθένα Στέλλα (Δέσποινα Παναγιωτοπούλου) είναι πρόσωπο τόσο υπαρκτό σαν να έχει εισβάλει από το δρόμο στη σκηνή. Η Άννα (Γιασεμή Κηληδόνη) έχει τη πρώιμη σοβαρότητα ανθρώπου που κατάλαβε τη ζωή νωρίτερα. Ο Δημήτρης (Γιώργος Ηλιόπουλος), χαρισματικός κλόνουν και αλαφροϊσκιωτος «Τειρεσίας». Ο άνευρος Πέτρος (Θάνος Σαμαράς) συλλαμβάνει τα πάντα τραυλίζοντας. Το κυριλέ ζευγάρι αριστούχων (Ζωή Βυζαντίου, Αλέξανδρος Πανάγου), η μαγιά των στελεχών, άνθρωποι που δεν υπήρξαν ποτέ νέοι.

Δυστυχώς μετά το διάλειμμα εξανεμίζεται η αιχμή του Α' μέρους σε κοινότοπες φιλοσοφίες, φλύαρα ευφυολογήματα και προσωπικές ιστορίες στο ύφος αμερικάνικης σαπουνόπερας. Η αφήγηση γίνεται απροσδόκητα ακίνδυνη. Ο συγγραφέας μπερδεύεται, δεν ξέρει πώς να «κλείσει», αποδεικνύοντας πόσο δύσκολη υπόθεση είναι η συγγραφή ενός καλού έργου. Όμως εμείς συγκρατούμε φεύγοντας το χρήσιμο και συγκινητικό πρώτο μισό. Συγκρίνουμε τους δικούς μας «επαναστάτες χωρίς αιτία» με τα απύθμενα ψυχικά σκοτάδια και το θυμό των συνομηλίκων τους στο γερμανικό, αγγλικό και αμερικάνικο θέατρο και τα αδιέξοδά τους, μολονότι αληθινά και σοβαρά, φαντάζουν αναιμάκτα, δεν χάνουν ποτέ την αίσθηση του χιούμορ. Ο ήλιος ζεσταίνει εδώ. DESPERADOS, αλλά και τρυφεροί με τη ζωή, τους εαυτούς τους και τους δίπλα τους.

Στο Ιλίσια Στούντιο η συγγραφέας θέλει το Σκωτσέζικο ντους «ένα καλό ανέκδοτο αφιερωμένο σε όλη τη θεατρική οικογένεια». Πράγματι η παράσταση είναι ένα ενδοθεατρικό ιντερμέδιο, εν δυνάμει ψυχαγωγικό και για τους «ξενομπάτες», μιας και το θέμα είναι χλοερό, όπως και όλες οι ερμηνείες.

Εξι ηθοποιοί υποκρίνονται μια πρόβα (Ευαγγελία Ανδρεαδάκη, Χρήστος Ευθυμίου, Ηλίας Ζερβός, Νίκος Καρίμαλης, Αννέτα Παπαθανασίου, Χρύσα Σπηλιώτη). Το έργο είναι τυπικά η Λυσιστράτη, όμως το αντικείμενο δεν είναι η αντιπολεμική-φεμινιστική κριτική, αν και οι υπαινιγμοί δεν λείπουν, αλλά το εύθυμο ξεμπρόσσιασμα της ζωής πίσω από την αυλαία, πριν, κατά και μετά μια παράσταση. Αυτόπτης μάρτυρας και ευφυής παρατηρητής του επαγγελματικού της περιβάλλοντος, η ηθοποιός-συγγραφέας Χρύσα Σπηλιώτη μετατρέπει το παρασκήνιο σε προσκήνιο, τον ιδιωτικό μικρόκοσμο σε παράσταση, εισάγοντας το θεατή ως λαθρομετανάστη σε μια πραγματικότητα άγνωστή του και συχνά απόκρυφη: ανταγωνισμοί, εξουσιομανίες, ανασφάλειες, αναρριχήσεις ατάλαντων πλην σέξι δεσποινίδων, επαγγελματικό-ερωτικά γαϊτανάκια, διαπλεκόμενα ειδύλλια κ.λπ. (σκηνοθεσία Ιωσήφ Βαρδάκης).

Η ιδέα αν και άφθαρτη και αναπτυγμένη με φινέτσα δεν απογειώνεται πάνω από το

ανώδυνο χαριτολόγημα. Κάτι εγκυμονεί συνέχεια, όμως μόλις τα τελευταία 15' το καλοπροαίρετο εφηβικό ευθυμογράφημα πάει να γίνει φάρσα με σασπένς και πυγμή χάρη σε ένα εξαιρετικό γυναικείο τρίο: Χρύσα Σπηλιώτη - Αννέτα Παπαθανασίου - Ευαγγελία Ανδρεαδάκη. Αν και δεν μπορεί κανείς να προβλέψει τη μακροβιότητα μιας τέτοιας γραφής, εύχεται να μη σταματήσει, έχοντας κυρίως υπόψη το προηγούμενο και πρώτο έργο της συγγραφέως, το κοριτσιίστικο, φωτεινό και αισθαντικό «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική».

Ελλάς Ελλήνων γιάπηδων

Στη Θεατρική Σκηνή η πλατεία έχει προσαρμοστεί γύρω από ένα τραπέζι. Το Γεύμα της Λείας Βιτάλη κυριαρχεί στην αίθουσα, οπτικά και ακουστικά. Τη σχολαστική, λουσατή προετοιμασία του συνοδεύουν ήχοι από μαχαιροπήρουνα, κρασί που ρέει στα ποτήρια, γέλια. Αίσθηση προσμονής. Ποιοι θα γευματίσουν; Η επόμενη μιάμιση ώρα δίνει την απάντηση, σταδιακά, όπως είθισται σε θρίλερ. Τρία ζευγάρια εύπορων Ελλήνων αφού γευθούν χελωνόσουπα, αγριογούρουνο και σπάνια κρασιά και αφού η ξιπασμένη συζήτησή τους για χρηματιστήριο, πολυτέλειες και γυναίκες δηλώσει τη νεόπλουτη ταυτότητά τους, θα επιδοθούν με χυδαιότητα και λύσσα σε μια πράξη βιασμού και στραγγαλισμού που χρεώνεται σε όλους μολονότι συντελείται από έναν.

Σ' αυτό το συμβολικό βιασμό ένοχοι είναι οι οικοδεσπότες (Δημήτρης Κανέλλος, Ρενέ Ρεβάχ), ένθερμος θεατής ο ένας, παθητική αντιρρησίας η άλλη, η πλούσια, ταπεινωμένη και άβουλη γυναίκα του βιαστή (Γεωργία Ζώη), ο σύζυγος της νεκρής - το κλασικό ανθρωπάκι (Ανδρέας Αρβανίτης), η ίδια η νεκρή, η οποία ποθούσε, η άμοιρη, τα Γιάννενα, όπως οι τσεχοφικές αδελφές τη Μόσχα, έπαιζε με τους όρους του περιβάλλοντός της «σε μια γενική πορεία της προόδου» (Νατάσα Ασίκη). Η ευγενής φυσιογνωμία του Αντώνη Αντωνίου υπονομεύει την εικόνα του ως βιαστή.

Η σκηνοθεσία (του ίδιου) κλιμακώνει το ενοχλητικό σενάριο μιας νέας εγχώριας φιλοσοφίας ζωής με διεισδυτικότητα και θυμωμένη έμπνευση. Ανάμεσα στον γυαλιστερό γιάπικο καθωσπρεπισμό της αρχής και στο τελικό κουφάρι του, μέσα σε μεθύσια, εμετούς, ξέφραγες αχρειότητες, ζωώδη κυνισμό και ωμή βία, αναρίθμητες λεπτομέρειες, υπαινιγμοί και πέντε άψογες ερμηνείες (η νεαρή κ. Ρεβάχ έχει ακόμη δρόμο μπροστά της), στήνουν μια αληθινά απελπιστική εικόνα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας. Και μια θαυμάσια παράσταση.

Η νεκρανάσταση παλιών ταινιών, έστω στο στριμωγμένο εμβαδόν ενός σκηνικού κουτιού, είναι μια λύση στο ρεπερτοριακό αδιέξοδο. Σκηνή και πλατεία, δίνουν ραντεβού για την αναζήτηση του χαμένου χρόνου όπου, στην προκειμένη περίπτωση, λίγη παλιά αγαπημένη Ελλάδα θα ξεπορτίσει για ένα δίωρο από τα σκονισμένα ρολό σελιδούντ για να μας δονήσει την ψυχή, όπως κάθε τι που έχει φύγει αμετάκλητα.

Παρακολουθώντας στο Θέατρο Βέμπο τη διακοσμητική αναστήλωση ενός μύθου του ελληνικού σινεμά, Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο του Αλέκου Σακελλάριου, απορούμε με την αταραξία κάποιων να καταπιαστούν με ένα αντικείμενο που κανείς το αφήνει καλύτερα ήσυχο. Κάθε αντικαταστάτης του Φωτόπουλου και του Αυλωνίτη είναι μοιραίο να φαντάζει ανεπαρκής. Οι ηθοποιοί καλούνται να ικανοποιήσουν το οξύμωρο αίτημα να μοιάζουν με το χαρισματικό πρωτότυπο και να κουβαλούν μια καινούργια δική τους, διαφορετική ίσως, ζωντάνια. Η μόνη «ζωντάνια» εδώ είναι αυτή της φυσικής ιδιότητας του θεάτρου. Η ηλικίας μισού αιώνα ταινία δείχνει νεότερη από μια παράσταση, όπου το ζωντανό μοιάζει νεκρό και το νεκρό ζωντανό.

Οι κατά τα άλλα καλοί κωμικοί Γιάννης Μπέζος και Πέτρος Φιλιππίδης κομίζουν εδώ τις γνωστές τηλεοπτικές τους προσωπικότητες (ιδιαίτερα ο δεύτερος)

χρωματισμένες από μια μοντέρνα μαγκιά και απουσία σεμνότητας. Δεν τους αγαπάμε. Μαζί τους νοσταλγούμε ακόμη περισσότερο την αθωότητα, τη ζεστασιά, την τρυφερότητα και τη μεστή βιρτουοζιτέ του Φωτόπουλου και του Αυλωνίτη. Οι θεατρικές αντιστοιχίες τους θυμίζουν καρικατούρες «αργόσχολων» Βλαντιμίρ και Εστραγκόν του Μπέκετ. Πρόσωπα χωρίς κοινωνική σαφήνεια, ηλικία, κίνητρα. Η επιτομή του «πεποιημένου».

Στο άδειο σκηνικό περιστρεφόμενης λιτότητας (Γιώργος Ασημακόπουλος) οι διάλογοι αντηχούν αδύναμοι και ούτε τα επίμαχα τραγούδια του Μάνου Χατζιδάκι μετριάζουν την εντύπωση της πλαστογραφίας - χωρίς κέφι ή συναίσθημα. Μονάχα οι τελευταίες στιγμές του Μπέζου-Παυλάρα, όταν φτώχεια και αρρώστια παίρνουν το πάνω χέρι καταλήγοντας στην εκποίηση της «έμψυχης» λατέρνας, σπάει κάπως το ψύχος της αναπαράστασης μιας ταινίας, μιας εποχής.

Ο σκηνοθέτης (Σταμάτης Φασουλής) δεν ανιχνεύει νέους τρόπους αφήγησης του παλιού. Ζυγώνει την πρόκληση της θεατροποίησης μιας κινηματογραφημένης ιστορίας, απλουστευτικά, χωρίς περιέργεια. Ευτυχώς δεν τη «διανοουμενίζει» με σύγχρονες προηγμένες αισθητικές, δηλώνοντας έτσι το σεβασμό του.

Η παράσταση μας μελαγχολεί επειδή στην αποτυχία της να αναστήσει τη θεατρική ψευδαίσθηση, μας ξαναθυμίζει το τέλος των πραγμάτων. Όμως η ευθύνη δεν είναι μόνο δική της. Τα έργα αυτά δεν σώζονται στ' αλήθεια για τη σημερινή εποχή. Ίσως μονάχα σε κείνες τις σπάνιες περιπτώσεις έμπνευσης, όπου αντί της μειονεκτικής φωτοτυπίας του παλιού, έχουμε ένα αυτόνομο γεγονός που ξεπερνά και αυτή τη φυσική ανεπάρκεια του θεάτρου. Και σαν ταινία η «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο» θα ήταν σήμερα αδιανόητη. Η νηφαλιότητά μας δεν «χωρά» τέτοια απίθανα αθώα υλικά, παρά μόνο στη θρυλική μουσειακή τους μορφή.

Δεν μπορούμε να συμπεράνουμε πώς το νεοελληνικό έργο βιώνει μια «νέα άνθηση». Στη ζήτηση που υπάρχει δεν ανταποκρίνεται μια συγκροτημένη ανθεκτική προσφορά. Και όμως οι μεμονωμένες, έστω ποιοτικά, άνισες φωνές εδώ και εκεί, ζωντανεύουν τη σιωπή χρόνων, κλείνοντας αργά το κεφάλαιο των κορεσμένων επαναλήψεων.

Εσωτερικά: Το σπάνιο νούμερο των είκοσι εννέα παραστάσεων ελληνικής καταγωγής στις αθηναϊκές σκηνές αυτό τον χειμώνα, φανερώνει μια στροφή στη γηγενή χροιά των ανθρώπινων προβλημάτων. Η παγκοσμιοποίηση, λέξη ήδη λιωμένη από τη χρήση και την αχαροσύνη της σημασίας της, μέλλει να μας κάνει να νοσταλγήσουμε και να αναζητήσουμε ακόμη περισσότερο τη φυσιογνωμία μας και στο θέατρο
Λεζάντες:

- Γιάννης Μπέζος και Πέτρος Φιλιππίδης στο «Βλαντιμίρ και Εστραγκόν α λα Μπέκετ» στο Βέμπο
- «ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ» του Γιάννη Κοντραφούρη Σκηνοθεσία: Θόδωρος Τερζόπουλος. Κωνσταντίνα Τακάλου, Τάσος Δήμας, «Θέατρο Αττις»
- Μια ένδοξη ανδροπαρέα... στο Αμιράλ

Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Θέμα: ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ